

Syntisen kaupungin pahat miehet

Juri Nummelin

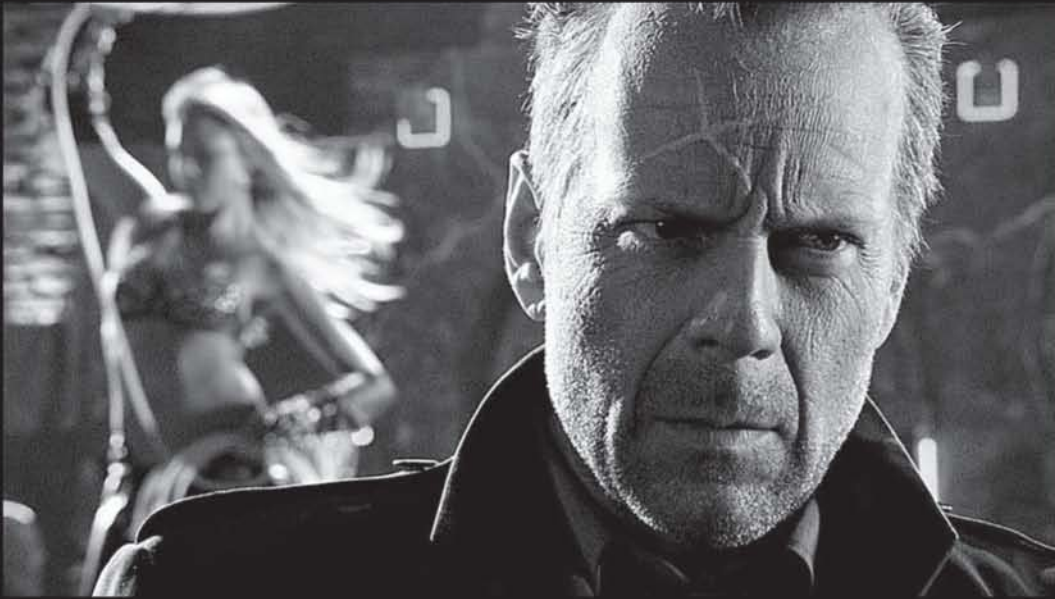
Frank Millerin *Sin City* on film noirin lopullinen päätepiste. Millerin vauhti- viivaton grafiikka pysäyttää noirtematikalle keskeiset kuvat vaikuttaviksi tabloidityylisiksi maalauksiksi. Frank Miller on pulpin ja noirin Albrecht Dürer, jos leikkisä viittaus sallitaan.

Hätäinen voisi kuvitella, että *Sin City* on suorastaan huutanut tulla elokuvaksi. Monien haave on tullut todeksi yhdessä Robert Rodriguezin kanssa ohjatussa elokuvassa, joka säilyttää Millerin kuvamaailman melkein sellaisenaan. Elokuvan kuvamaailma on tietokoneella luotu art deco -painajainen, jossa ainoastaan upeille pimuille ja vanhoille autoille on suotu värin vapahdus. Muu on mustaa ja valkoista ja joskus harmaata.

Elokuvalla on vierailevana ohjaajana Quentin Tarantino ja sen rakennekin on tuttu *Pulp Fictionista*; eri ajassa seikkailevat episodit risteävät ja yhtyvät toisiinsa. Koskettavin jakso elokuvassa on ison elämäntaparikollisen Marvinin tarina: mies ehtii rakastua ensimmäistä kertaa eläissään, kun hänen rakastettunsa tapetaan äänettömästi. Marv kostaa, kun hänestä yritetään tehdä syntipukkia. Suurikokoinen julmuri, jota elokuvassa esittää rankasti maskeerattu Mickey Rourke, nousee aina yhteiskunnan huipulle, kuten *hard-boiled*-tyylilajin klassikossa kuuluukin. Tarinan perinnetietoisuus nostaa sen esiin muun melskeen seasta. Siitä myös huomaa, kuka on ollut Millerin suurin oppi-isä. Mickey Spillane ja tämän Mike Hammer -romaanit ovat täynnä saman-

laista maskuliinista tuskaa ja huonojen miesten yritystä pitää kunniansaan kiinni. Kiinnostavaa on kuitenkin, että juuri kun Millerin miehet ovat pääsemässä kiinni todellisiin valtaapitäviin, heidät valtaa pessimismi ja oma ase on turvallisin vaihtoehto.

Huonoin tarina on sarjakuvanakin huonoin. Kohtalokas tappo eli *The Big Fat Kill* alkaa aika köyhin eväin ja saa vauhtia alleen vasta puolivälin jälkeen. Aika teennäinen ja jopa hölmö on ajatus Vanhasta kaupungista, jota pitävät hallussaan ascistetut ja ninjamaiset prostituoidut, joilla on sopimusta aselevosta poliisin ja mafian kanssa. Elokuvassa se tuntuu vain tekosyytä saada kuvata upeita naisia, joilla on pornokaupan parhaat vetimet, silikonista muovaillut ruumiinosat ja joil-

©Dimension Films/Frank Miller

le väkivalta on seksin korvike.

Muutenkin Millerin luoma maailma on samaan aikaan pedofiilin märkä unelma ja painajainen. Ilotyttöjen teloitaminen ja syöminen on arkipäivää siinä missä pilkkulasten raiskaaminenkin, mutta aina löytyy kuitenkin myös miehiä, jotka ovat valmiita ottamaan vastaan kukkuroittain luoteja, jotta uhrin säästyisivät.

Miller ja Rodriguez ovat luoneet Millerin sarjakuvan keinotekoisien maailman selvällä rakkaudella ja pancutuneet pieniinkin yksityiskohtiin intohimolla. Yksi paha ongelma elokuvassa kuitenkin on. Millerin sarjakuvaan jatkuva monologi sopii, mutta elokuvassa voice-over alkaa muistuttaa 60-luvun tv-sarjaa. Ehkä olisikin järkevää todeta, että Sin City ei ole oikeasti noir-pastissi, vaan noir-pastissien pastissi. Se viittaa enemmän sarjakuvan ja television maailmaan kuin alkuperäisiin elokuviin ja laajityypin kirjallisuuteen.

Kirjoittaja on pulp-kirjallisuuteen erikoistunut tietokirjailija. Nummelinin tuotantoon kuuluu mm. esittelevä tietoteos Pulpografia: Amerikkalaisia kioskidekkareita suomeksi 1936-89 (Suomen dekkariseura 2000).

©Frank Miller